

דוח

חייל מיושמע

עורך בן-עמי (35), כתבו המדיני של קול ישראל, קטף בסוף השבוע שעבר את הרובדבן היחיד שנותר בפיסת עוגת הרדיו הפחוטה: אריה מקל, המנכ"ל החדש של רשות השידור, ביכר את בן-עמי על פני המי שמתחריו ושלח אותו לשנתיים בווינג'טון, עם אופציה להארכה.

בן-עמי ישתכר בווינג'טון כ-3000 דולר רים בחודש — פי שלושה וחצי ממשכורתם של עמיתיו הבכירים, שימשיכו לשרד ולרטון מאולפני המיוחדת-התכונ. הוא יקבל הלוואה לרכב, סיוע בכרטידיה, חשבון-הוצאות פתוח, ארוחת-ערב מעונבות עם שועי גיב עת-הקפיטול, קוקטיילים וסנדוויצ'ים קטנים עם שגרירים, שרים ומנהיגי-עולם. מחצית מכל המיכמנים האלה מספיקה כדי לשבש את דעתו של עיתונאי ישראלי מן השורה.

בין המיוזרות והצורות האישיים ישא עימו בן-עמי לווינג'טון גם את הצרור חת שירו בו מי שהיו, עד סוף השבוע שעבר, חברי-רצרה. עיתונאים, שאכלו איתו מאתון מסטינג במיוזן-הרדיו בירושלים ושכיכו ב-צוותא את חרפת משכורות הקבצנים של עובי די רשות-השידור, התירו בסוף השבוע שעבר את כל מוסרות הלשון (לא לציטוט, לא לייחוס ואף פעם לא ריכרנו), כאשר התבקשו לחוות דיעה על כישוריו המיקצועיים של ה-אולסטאר הנבחר.

עיקר זעמו של חוגי-היריב-בן-עמי (מיל) יצא על הרך שבה השיג לעצמו את המינוי. התפקיד הנוכחי שלו, לטענתם, נוצל בחודי שים האחרונים כמיקרופון-להפריכו. הוא הפסיק לתפקד ככתב מדיני (ויש טוענים: אף פעם לא התחיל), וכיוון את מימרו המיקצועיים הצנועים-כמילא למידותיו של רדיו-טייפ נייד, שחילק בנדיבות שעות של מונר

עיל בן-עמי

פונים, תלה אותם על צווארו במחרוזת אינדיאנית ויצא במחולות.

בעליהנית החדש של הרדיו מתפרע, זה נכון — אבל אביה-מולידה של השיטה המי אפשרת לו להשתולל היום הוא רווקא המעי רך. קול-ישראל לא היה אף-פעם תחנת-שידור חופשית — אבל סרסוריה-הרדיו של המערך השכילו ליצור ליצאנייה-התיקשורת שלהם מירעה-מחיייה מלאכותי, שהספיק להם כדי לחיות בשלום עם נפתולי מצפונם העיי תונאי. גדרות המירעה הזה נתחמו ביסודיות, אבל לא נראו לעין. הידיעה שהן קיימות הסי פיקה למי שרצה לפלס דרך לתפקיד-מפתח — כתבנו בווינג'טון, נניח — כדי לקבוע לעצמו מינון מתון של בעיטות ונשיכות, תוך הקדה סלקטיבית על בחירת הקרובות.

מה שהשתנה, אם כך, איננו השיטה. מונופולין נשאר מונופולין. רק בעלי-המניית יכולים להתחלף. מי שחסם, במשך 30 שנות שילטונו, עשרות פניות להקמת תח-נות-רדיו נוספות, פרטיות, ידע היטב שהוא מחסל כל אפשרות לקיומה של עיתונות-רדיו חופשית.

מה שהשתנה הוא רק הסינגנון. הליכוד אינו רוצה ואינו מסוגל לטול חלק בשעשועי-התיקשורת המזויזפים של המערך. במיסגרת חלוקת-השלל הוא קיבל רדיו חדש עם חוברת הוראות-שימוש, שאסרה עליו לחוץ בכת-אתר על כל הכפתורים. הליכוד ניסה לשמור על ההוראות, נוכח לדעת שרימו אותו. הוא ליטף את המכשיר, מירק אותו, שיחק עם הש-טקר והמשיך לשמוע בדיוק אותם הצלילים. המסקנה שלו הייתה שצריך לזרוק את החוברת לפח, לקחת פלייר, לפרק את המכשיר ולכי-נות אותו מחדש.

ומי שסבור שהליכוד אינו טכנאי מוכשר, יהיה צריך לשמוע בשבוע שעבר את עורך בן-עמי, כתבנו בווינג'טון, אומר לי בטלפון את המישפט הבא: "אני לא מגיב ולא מת-ראיין, כי זאת ההוראה. אני חייל ממושמע. בשבילי, פקודה היא פקודה".

עורך בן-עמי
בשבילי. פקודה היא פקודה

יחזיר אותם לנקודת-המוצא. מכאן נגורת גם יכולתם של פוליטיקאים מגומרים לקצוב להם שכר רעב של 1200 ש"ח בחורש, להציב אותם כחיילי-פלסטיק על מפת הנאמנות הפוליטית, לחסל במתכוון את המוטיבציה שלהם לעבודה עיתונאית, ולברור מתוכם עיתונאיקים, שסיכמו להמיר את שאריות אמונתם המיקצועית במינוי או תפקיד חדש.

הליכוד לא המציא את השיטה. הוא רק עיקר מתוכה את מרכיביה היותר-מתוחכמים, וחסף את ערוותה. הוא ביקש לקצר תהליכים ועט על השלל הפוליטי, כאילו הבטריות ברדיו שקיבל במתנה עומדות להת-רוקן. אחרי שנכשל בניסיון לכבוש את מסך-הטלוויזיה בשיטת זובנג וגמרנו", זיהה את קול-ישראל כיער פחות-חשוב, אבל גם פחות-מבוצר.

במהלך השנים האחרונות שילמו עיתונאי-הרדיו את מחירו המלא של תיסכול-הית-יק שורת בן 40 שנה. הליכוד הסתער בשצף-קצף על חררי הכתבים והעורכים, תלש מיקר

לוגים מוקלטים לראשה-המשלה, לשר-החוזק ולבעלי-שררה אחרים.

בקיצור: לכל מי שניחן בכושר-הכרעה או כושר-בחישה בצלחת המינויים. הוא לא הביך את המרואיינים בשאלות נוקבות, ולא טיפל בסוגיות מדיניות בעלות-מישקל. כאשר נא לך לקטוע, לפעמים, את רצף תעמולת-הלי-כוד, ולהגניב לתוכו שאלה או מילות-קישור, נשמע בן-עמי כאילו הוא מהלך על שיכרתי זכוכית.

אחרי שביסס את מעמדו כ-כתב מדיני מאוזן, טוענים עמיתיו, פתח בשלב ב' של הקמפיין המתוכנן לפרטים. אראו הוטלה לזירת המערכה גם אשתו נעימת-הסבר, שזימנה את שמנת-הליכוד לסלון ביתה הצי-שם, על כוסיקפה ועוגה, נתפרו סעיפי העיסקה ששיגרה את בן-עמי אל מיסדרונות הבית הלבן, ושהותירה כתבים ועורכים מוכי-שרים, כמו חיים ויסוביץ, אריה גולן, אהרון ברנע, גדי סוקלניק ויואל גיר במחוזות-לירלו-תם.

אם יש אמת בחיזים ששילחו בכירי-הרדיו בזוכה המאושר ובמנכ"ל אריה יצחקי-מקל-שמיר, נדמה שהם אינם יורים במי-טרה הנכונה. עורך בן-עמי אינו מיקרה פרטי חזיג. הוא יציר שיטה. שיטה מתוחכמת, מעוותת, עקמומית ומתחסרת, שאינה מותי-רה מקום למינויים של כישרונות יוצרים כי-רדיו לתפקידים-מפתח: בווראי שלא לתפי-קידים, שרגישותם עשויה לחרוץ גורלות פוליטיים. שיטה השוללת מכתביה-הרדיו כל סיכוי לעשות מלאכה נאמנה: להתמודד עם אתגרים של ממש: לחשוף עוולות; למתוח ביקורת; לפעול לפי אמונתם ורוחם.

וגרוע מכל אלה: "שיטת הרדיו" ממלכת את עבריה במעגל ללא מוצא. הזכות הבי-סיסית להחליף מקום-עבודה, השמורה לכל עיתונאי חופשי בזירת העיתונות הכתובה, אינה קיימת כשבילים מסודרה.

עיתונאים ב, קול-ישראל" אינם יכו-לים להחליף תחנה. כל תדר שיגיעו אליו

אתיקה

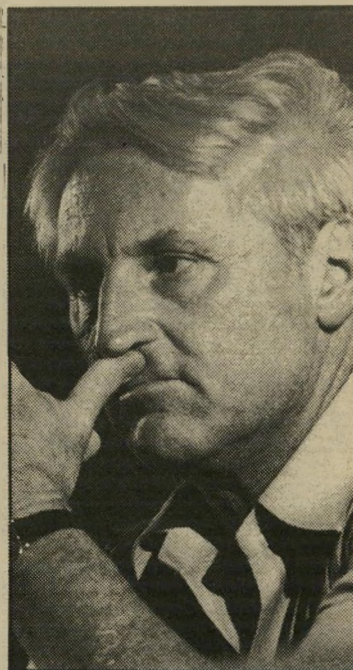
עמוד הזבל

העירי, 26 במאי, גנב לשלמה "צ'יץ" להט את שקיות-האשפה מחצר ביתו הפרטי באפקה. רינו צרור, העורך, יצק את תכולת-הזבל של ראשה-העירייה לכותרת העמוד הראשון.

הוא נבר באשפה, מייז והפריד שקיות, פתח מיכתבים אישיים, ופירסם את רשימת הפריטים שמצא במיסגרת הבירה ומסודרת, שקית אחרי שקית, פריט אחרי פריט.

רעיון גאוני בלי מרכאות. ביצוע מבריק לא פחות. 10 ראינות עם כבוד ראש-העירייה, 20 רפורטאז'ות ו-30 דיוקנאות לא יוכלו להעלות על הנייר מחצית מן האיני-פורמציה שמספקת רשימת פריטי הזבל הי-זאת. כוחה בפשטות: במינימליות המזוקקת שלה; בממזרויות השטנית של דרך הגשתה.

אינך יכול לקרוא את רשימת הזבל של העיר בלי להיות שותף פעיל לדבר עבירה והצצה, ומעצם קריאתה מטיל העור על שכמך גם את מלאכת הפרשנות שלה.

עיל בן-עמי

צ'יץ

המסריח בעיר

ניים וסוג שימני המעיים. "חופש העיתונות" והזכות הציבור לדעת" יכלו לעמוד לזכותו אילו נבר בפחיה-האשפה של בית ראשה-המשלה בירושלים, וגילה שם מזרק עם שאריות הירואין — אבל החיים קשים, העיר הוא עיתון תל-אביבי, ולצרור יש רק זבל של צ'יץ.

כדי לצאת מן הסבך הוא עושה מניפולציה נוספת, פחות מתוחכמת, יותר שקופה, ומנסה להפוך את נקודת-ההתפרה של כל הסיפור לכוח מניע. בפתח ל"רשימת הזבל" כותב העיר, בארשת של רגאה כנה לזכויות-האזרח של: ".... אין כמו שקיות-האשפה פתוחה ומתגלגלת ברחוב להסגיר את מיסתרי הבית, ואין כמו חוסר-אונים של אורח קטן, שלושה חודשים בלבד אחרי שבחר בראשה-העירי לפיכך, החורנו לו..." לשון אחרת: צ'יץ' לא מרוקן את הזבל שלך, הזבל שלך מתגולל ברחובות, מישוה (כמו העיר, למשל) יכול לנבור בתוכו — ואם כל התהליך המורכב הזה יתרחש, האחריות של צ'יץ' לא מכאן קדימה, עליהם, הוא לנקום איתנו, כי אולי בשבוע הבא כבר יהיה מאוחר.

לא עובר, מר צרור, בעיקר לא עובר כשאני מנסה לשער איך העיר היה מגיב, אילו נודע לו שראשה-העירייה שלח מישוה לחטט בפחיה-האשפה של עיתונאי בכיר.